

ילדי הרוח

צ'ובצ'יה (מרכז רוסיה אירופית)

חיה פעם אלמנה עניה והיה לה בן איוון, קטן, בן עשר.
פעם שלחה אותו אמא עם שק שיפון לטחנת קמח, לטחון את הגרעינים.
איוון שם את השק על כתף ויצא בדרך לטחנה.
הדרך הייתה ארוכה, איוון התעייף והחליט לנוח.
הוא הוריד את השק ושם אותו על הארץ, אך השק, שהיה כבר שחוק מרוב שימוש, נקרע וכל הגרעינים נשפכו על הארץ.
איוון המסכן התחיל לחשוב איך יוכל לאסוף את הגרעינים, אלא שאז באה רוח שובבה, תפסה את הגרעינים ופיזרה את כולם בשדות.
איוון דאג מאוד אך לא הייתה לו ברירה. לקח את השק הקרוע, חזר הביתה וסיפר הכל לאמו. אמא הצטערה מאוד ואחר כך אמרה:

"לך בני אל אם הרוחות. ספר לה על הצרה שלנו וביקש שתחזיר לנו את הגרעינים."
איוון הלך, הרבה זמן הלך, וכשהגיע לאם הרוחות אמר:

"הילדים שלך פיזרו את השיפון האחרון שלנו

בשדות. תחזירי אותו לנו."
"אתה צודק, נחזיר או נפצה אתכם" אמרה אם הרוחות "חכה רק עד שילדיי יחזרו הביתה."
כשחזר הביתה הבן הבכור שאלה אותו האם:
"אמור בני, האם זה אתה שפיזר את הגרעינים של הילד הזה?"
"מה פתאום, אמא" נפגע הבן הבכור "אני עקרת

איוון עבר ליד ביתו של דודה שלו והחליט ללון שם.
הדודה קיבלה אותו יפה והשכיבה לישון.
"אבל דודה, רק תשמרי על הפירוג שלי ואל
תפתחי אותו" ביקש איוון.

הדודה הבטיחה אבל כשאיוון נרדם פתחה את
העוגה מתוך סקרנות. ומהעוגה נשפכו מטבעות
כסף וזהב. הדודה הופתעה אך לא לקח לה זמן
רב והחליטה לקחת את האוצר לעצמה. לכן הכינה

אלונים בני מאה ביערות. לשם מה אתעסק אם
שטויות כאלה."

אחריו בא הבן האמצעי והאם שאלה:
"אמור בני, האם אתה פיזרת גרעינים של הילד
הזה?"

"אך, אמא" נעלב הבן האמצעי "אני שברתי היום
כנפיים של טחנות רוח. לא היה לי זמן לעסוק
בדברים פעוטים כאלה."

אבל כשהבן הצעיר חזר וראה את איוון, הוא לא
ניסה להתחמק והודה מיד שתוך שובבות ופיזר
את השיפון, ולא חשב בכלל שגורם בכך נזק.
"במה נפצה את הילד עבור הגרעינים שלו?"
שאלה אם הרוחות את בניה.

"ניתן לילד פירוג (עוגה ממולאה)" אמרו הבנים.
אם הרוחות נתנה לאיוון פירוג גדול ואמרה לו
לפרידה:

"רק על תפתח אותו עד לפני שתגיע הביתה."
"טוב, לא אפתח" אמר איוון והתחיל לחזור.
הדרך הביתה הייתה ארוכה והיה כבר מאוחר.

מיד פירוג דומה, ולמחרת שלחה את איוון הביתה עם הפירוג החדש.

איוון הגיע הביתה ומסר את הפירוג לאמא שלו. אך אמא שלו לא הייתה מרוצה.

"מה עשית!" נזפה בו "למה הסכמת לקבל רק פירוג אחד. מהגרעינים

שהיו בשק יכולתי

לאפות לא אחד אלא

עשרות עוגות כאלה.

תחזיר את הפירוג!"

איוון לקח את הפירוג

וחזר לאם הרוחות.

"הילד לא מרוצה מהפירוג" אמרה אמא לבניה "אז

מה ניתן לו עכשיו במקום?"

"ניתן לו עז" יעצו הבנים.

נתנו לאיוון עז, אבל אמרו לו להשגיח ולא להכות

אותה בדרך, אפילו בענף דק.

איוון לקח את העז והתחיל חזור הביתה אך בדרך

שוב החליט ללון אצל הדודה.

"שמרי על העז הזו" אמר לדודה "אסור להרביץ לה."

"טוב, אשמור עליה" אמרה הדודה, אבל כשרק איוון נרדם נתנה לעז מכה טובה. וגם מהעז נשפכו

מטבעות כסף וזהב! ושוב הדודה החמדנית

החליטה להחליף את העז ושלחה את איוון הביתה עם עז אחרת, עז משלה.

איוון חזר הביתה עם העז, אך אמא שלו שוב לא

הייתה מרוצה.

"אנחנו בעצמנו אוכלים רק לחם ושותים מים. אין

לנו מה לתת לאכול לעז הזו. מוטב שתחזיר גם

אותה."

חזר איוון בשלישית לאם הרוחות.

"אמא לא רוצה את העז" אמר "אומרת שאין לנו

ממילא די לחם, אז במה נאכיל את העז?"

"מה ניתן לילד במקום עז?" שאלה אם הרוחות

שוב את בניה.

"ואולי ניתן לו הפעם את מקל האלון?" אמר הבן

הבכור.

איוון התעורר והמקל נרגע. הדודה החזירה לו את הפירוג והעז וכל האוצר שגנבה. חזר איוון הביתה ונתן לאמא את הפירוג ואת העז המופלאה. מאז הם חיו בנחת ולא חסר להם דבר. ומדי פעם נפגשים עם בני הרוח ומבלים אתם בדידות.

"טוב" אמרה אם הרוחות.
"קח את המקל, ילד. הוא יעשה עבודה טובה בשבילכם כשתגיד לו 'צ'יש, צ'וקמר, צ'יש!'. רק אל תאמר זאת עד שתגיע הביתה" הסביר הבן הבכור.
גם הפעם לן איוון אצל הדודה. את המקל העמיד בפינה ונשכב לישון. אך קודם הסביר לדודה שאסור לומר למקל "צ'יש, צ'וקמר צ'יש."
"טוב ילדי" אמרה הדודה "תישן בשקט. לא אומר דבר למקל שלך."
אך מובן שהחליטה לראות מה מבצע המקל ואמרה את המילים האסורות. היא לא ידע שפירושן "הכה, מקל, הכה!" וכשרק אמרה זאת קפץ המקל מהפינה והתחיל להרביץ לה מכות בכל גופה. הדודה התגוננה והתחננה אך בסוף קראה בכל כוחה "איוון, תציל אותי! אחזיר את הכל שלקחתי, גם את הפירוג, גם את העז וגם את כל הכסף והזהב שלקחתי לעצמי. רק שהמקל יפסיק להכות!"